

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.020/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe.; eljáró képviselő: felperest képviselő kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 11. és 12. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 10.K.700.679/2022/10. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.000 (tizenhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes szolgálati hely állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesít szolgálatot; szolgálatellátási helye település 1 és település 2 települések. A felperes a körzeti megbízotti munkakör ellátása mellett rendszeresen látott el a körzeti megbízotti működési, illetőleg a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívüli

járőri feladatokat, járőrszolgálatot, átkíséréseket, kísérőőri beosztás feladatait, rendezvénybiztosítást, valamint csapatszolgálati feladatokat. A felperes szolgálati panaszában a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátása miatt 2018. október 1-től az illetményalap 75%-nak megfelelő megbízási díj (és kamata) megfizetését kérte. Szolgálati panaszának az állományilletékes parancsnok nem adott helyt, azt elbírálásra felterjesztette az alperes vezetőjéhez, aki a 02000-101/524-6/2021.Szü. számú határozatával a panasznak részben helyt adott és megbízási díj jogcímén 21 hónapra az illetményalap 50 %-ának megfelelő, összesen 405.825 forint és kamatai megfizetéséről rendelkezett. Rögzítette, hogy a feladatellátásért a szolgálati minimumot látta indokoltnak, mert a feladatokat lefedő beosztások a körzeti megbízotti beosztáshoz képest (TH/D) alacsonyabb besorolásúak (TH/A és TH/B). A különleges jogrend időszakára, így 2020. március 11. és 2020. június 18. közötti időszakra, valamint 2020. november 3-tól kezdődően a felperesi igénynek nem adott helyt.

A kereset és védírat

[2] A felperes a keresetében 2018. október 1. és 2021. szeptember 30. közötti időszakra összesen 637.743 forint megbízási díj és annak 2020. április 6-tól számított késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) - c) pontjára alapította. A megbízási díj mértékét a teljes időszakra, azaz 36 hónapra az illetményalap 75%-ban kérte megállapítani akként, hogy az alperes által a szolgálati panaszt elbíráló határozatában elismert 50%-os megbízási díjon felül az illetményalap további 25%-nak megfelelő összegű igényt támasztott. Azzal érvelt továbbá, hogy az alperes a szolgálati panaszának részben helyt adó döntéssel elismerte a többletfeladatok ellátását, ugyanakkor tévesen utasította el igényét a különleges jogrend időszakára, emiatt arra is az illetményalap 75%-os megbízási díjat kérte. A Körzeti Megbízotti Szabályzatról szóló 26/2015. (XII.09.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21. pontja alapján arra hivatkozott, hogy az alperes csak eseti jelleggel vonhatta el működési körzetéből, erre azonban rendszeresen sor került; a különleges jogrend nem ad általános felhatalmazást arra, hogy bármilyen feladatra elvonják, kizárólag csak a különleges jogrenddel ténylegesen összefüggően kerülhet erre sor. Az összecszerűség meghatározásakor figyelembe vette az alperes által megítélt összeget és azzal érvelt, hogy több különböző beosztás feladatait látta el, amelyek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét érintették. Keresetéhez csatolta az ellátott többlet feladatokról készített kimutatást.

[3] Az alperes védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan, - a keresetnek a különleges jogrend idejére való megalapozottsága esetén - a megbízási díj mértékének az illetményalap 50%-ában történő megállapítását kérte. A különleges jogrend időszakán kívül nem vitatta a megbízási díj jogalapját, azonban arra hivatkozott, hogy járőrszolgálati tevékenység során a felperes alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el magasabb illetményért. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 35. § (6) bekezdése alapján végzett mérlegelési tevékenység vonatkozásában vitatta, hogy a bíróság rendelkezne felülmérlegelési jogkörrel. Hivatkozott arra, hogy a körzeti megbízotti és a járőrszolgálati feladatok átfedik

egymást, azok párhuzamosak; téves a felperes azon okfejtése, hogy beosztása mellett látta el az egyéb feladatokat, ugyanis ahelyett végezte azokat. A peres eljárásban a különleges jogrend időszakára is elismerte a felperes megbízási díj iránti igényének jogalapját, de annak mértékét csak 50%-ban látta megállapíthatónak. Hangsúlyozta, hogy a felperes a különleges jogrend vonatkozásában egyéb juttatásokban részesült (pótszabadság, teljesítményjuttatás, fegyverpénz), amely kompenzálta munkavégzését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság 637.743 forint megbízási díj és annak 2020. április 6. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint 56.600 forint perköltség (munkadíj és útiköltség) megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdésére, valamint a BMr. 35. § (6) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy a felek között nem volt vitás a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdésre alapított megbízási díj jogalapja, mivel a felperes körzeti megbízotti működési körzetén kívül, illetve körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívül szolgálati beosztásába nem tartozó járőrszolgálati, illetve egyéb feladatokat végzett. A felek között csupán az összecszerűség volt vitatott.

[5] Megállapította, hogy a felperes járőrszolgálatának száma havi szinten megközelítette a havi szolgálatteljesítések felét, így ezen többletfeladatok jelentősek voltak. Ezen túl a felperes más, a körzeti megbízotti feladatkörhöz nem tartozó többletfeladatokat is ellátott, így átkísérések, kísérorri beosztási feladatok, rendezvénybiztosítás, csapatszolgálati feladatok, és a járőrszolgálati feladatokon belül a kórházi őrzés. Mindezen tevékenységek a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak minősültek, amelyek ellátása nem mentesítette a felperest az eredeti beosztáshoz tartozó feladatok alól, azonban a körzeti megbízotti feladatai kárára tudta csak ellátni a járőri tevékenységet.

[6] A törvényszék az alperes általi mérlegelési szempontokon kívül a megbízási díj mértékének meghatározása során a BMr. idézett szakasza alapján figyelembe vette és értékelte, hogy a rendszeresen végzett járőrszolgálati tevékenység miatt a felperes körzeti megbízotti feladatai a teljes perbeli időszakban háttérbe szorultak, több különböző típusú feladatot látott el, a többletfeladatok megközelítették a havi szolgálati idejének felét, továbbá olyan tevékenységet is ellátott, mely a körzeti megbízott számára kifejezetten tiltott tevékenységnek minősült (átkísérés, kísérorri). Fentiek értelmében az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét 75%-ban állapította meg a felperes részéről előterjesztett tényeket figyelembe véve. A 10 nap pótszabadság, a teljesítményjuttatás, továbbá a 6 havi fegyverpénz kapcsán kiemelte, hogy azok nem helyettesítették, és nem pótolták a Hszt. 71. §-ban rögzített megbízási díjra való jogosultságot.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a megbízási díj mértékének az illetményalap 50%-ban történő megállapítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogsértő, téves jogértelmezés és jogkövetkeztetés eredménye, sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5)

bekezdését, valamint eltér a Kúria Kf.VII.40.550/2021/4., Kf.VII.45.084/2021/3., és Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéleteitől. A Kp. 85. § (5) bekezdésének megsértése körében előadta, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján a megbízási díj mértékéről mérlegelési jogkörben dönthet, a mérlegelési szempontokat a BMr. 35. § (6) bekezdése rögzíti. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban képviselt álláspontját, hogy a felperes magasabb beosztású körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó bére az alacsonyabb beosztás ellátásakor is változatlan volt, több bért kapott ugyanazon feladatellátásért, mint az alacsonyabb beosztású kollégája. Tévesnek tartotta az elsőfokú bírósági következtetést és megállapítást, hogy mérlegelési jogkörében eljárva a munkáltató nem vizsgálta és nem értékelte a mérlegelési szempontokat. A jogszerűségi kontroll a hatóság mérlegelési jogköre vonatkozásában a bíróság számára nem biztosít felülmérlegelési lehetőséget, az elsőfokú bíróság a Kúria döntésével ellentétes tartalmú döntést hozott, ítéletével hatáskörelvonást is megvalósított, amikor a mérlegelési jogkörben meghozott alperesi döntést „felülmérlegelte”; a bíróság mérlegelési jogkörében akkor határozhatja meg a megbízási díjat, ha az alperes nem állapított meg és nem fizetett ilyen jogcímen a felperesnek; a Kúria a 75%-os megbízási díjat a többletfeladatok 90%-os mértékének megállapítása mellett hagyta jóvá. A veszélyhelyzet alatt végzett kiemelkedő munkáért kapott egyéb juttatások (szabadnap, évi teljesítményjuttatás, hathavi fegyverpénz) tükrében az 50%-os megbízási díj jogszerű és elégséges.

[8] Az 50.000 forint összegű perköltséget eltúlzottnak tartotta, figyelemmel az azonos tárgyú perekben már kimunkált jogi érvrendszerekre, ebből adódóan a kifejtett többlettevékenység csekélyebb mértékére és arra, hogy az ügy bonyolultsága nem állapítható meg, így a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3. § (6) bekezdésének alkalmazására nem kerülhet sor az általa hivatkozott ítéltáblai döntések alapján sem.

[9] A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes ténybeli és jogi indokaira tekintettel, és másodfokú perköltségét kért. Érvélése szerint az elsőfokú perköltség-igénye sem minősül eltúlzottnak, az a tényleges jogi képviselői tevékenységgel még akkor is arányos, ha a jogi képviselő számos hasonló ügyben lát el képviselőt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálván, ennek során az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak helyes indokaival egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[12] A felek között a tényállás nem volt vitás, a felperes által ellátott többletfeladatokról készített kimutatást az alperes nem vitatta sem a megjelölt tevékenységtípusok, sem a többletfeladatok gyakorisága tekintetében. Az elsőfokú bíróság az alperes által nem vitatott tevékenységek kimutatás alapján jelentős mennyiségű többletszolgálat ellátását állapította meg. Az alperes a fellebbezésében a peresített időszak egészére elismerte a felperesi igény jogalapját, a megbízási díj mértéke körében állította az elsőfokú bíróság

téves jogértelmezését, és a Kp. 85. § (5) bekezdésének a megsértését, valamint az elsőfokú ítéletnek a kúriai joggyakorlattól való eltérését és a mérlegelési jogkör jogsértő alkalmazását, ezért a Fővárosi Ítéltábla is e körben vizsgálódhatott.

[13] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díj mértéke az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a Hszt.71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja a beosztásához tartozó eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összegű megbízási díjjal kompenzálja. A BMr. 35. § (6) bekezdése alapján a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletteher, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. A Kúria számos döntésében kiemelte, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés az, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kfv.VII.37.780/2020/5.). A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni, valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár.

[14] Mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekményről tehát akkor van szó, amikor a közigazgatási szerv cselekvését olyan hatásköri (tehát anyagi jogi) jogszabályi rendelkezésre alapozza, amely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki, és hatásköre gyakorlása során a jogalkalmazó közigazgatási szerv több jogszerű döntés közül választhat. A cselekvés tehát csak akkor tekinthető mérlegelési jogkörben megvalósítottnak, ha a hatásköri felhatalmazás jellege ezt megteremti (így megengedő hatásköri szabály, mely a döntés meghozatalát nem teszi kötelezővé, túl-ig mértéket tartalmazó rendelkezés, vagylagos döntési lehetőséget rögzítő szabály vagy általános jogfogalom használata útján). A közigazgatási eljárásban a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékok mérlegelése az eljárási mérlegelés körébe tartozik és nem azonos az anyagi jogi (hatásköri) szabályon nyugvó mérlegelési jogkör gyakorlásával, hiszen ez a fajta eljárási mérlegelés a kötött döntések meghozatala (azaz a nem mérlegeléses közigazgatási cselekmények megvalósítása) során is fennáll (Kúria Kf.IV.37.864/2019/5.).

[15] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a szolgálati panaszt elbíráló határozatában a peresített időszaknak csak egy részére állapított meg megbízási díjat a felperesnek az illetményalap 50%-os mértékének figyelembevételével, ugyanakkor a különleges jogrend időszakára nem ismerte el az igény jogosságát. Bár a per során álláspontját módosította és a veszélyhelyzeti időre is elismerte a jogalapot, azonban erre az időszakra nem történt díjmegállapítás és kifizetés, így az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörében meghatározhatta az erre az időszakra arányos megbízási díjat is. Az alperes által határozatában elbírált időszak tekintetében ugyanakkor azt kell hangsúlyozni, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (5) bekezdése alapján nem volt elzárva attól, hogy az alperes által elvégzett mérlegelés jogszerűségi vizsgálatát követően a felperesnek magasabb megbízási díjat állapítson meg, azaz erre irányuló kereseti kérelem alapján vizsgálja a mérlegelési jogkör gyakorlását biztosító Hszt. 71. § (5) bekezdés jogszerű alkalmazását és a marasztalási igényre tekintettel korrigálhassa a mérlegelést, ha az nem volt jogszerű. E körben az alperes tévesen hivatkozott felülmérlegelés kizártságára, a perbeli esetben BMr. 35. § (6) bekezdése alapján nem csak az alperes által figyelembe vett körülmények, hanem az elsőfokú bíróság által figyelembe vett további körülmények együttes mérlegelésére került sor az elsőfokú bíróság által, aki nem volt elzárva a munkáltató által megállapított megbízási díjon

felüli magasabb összegű díjazás megállapításától, ezzel ellentétes következtetés a hivatkozott kúriai döntésekből sem vezethető le.

[16] A mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény csak akkor lehet jogszerű, ha a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, további a mérlegelés szempontjait és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak. Mivel az alperes nem vont értékelésbe minden körülményt, ezért azt helytállóan korrigálta a marasztalási igény alaposságának megállapításához az elsőfokú bíróság. A mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálata körében iránymutatásul szolgáló 2/2015. (XI. 23.) KMK vélemény a Kp. fenti szakaszának értelmezése körében rögzíti, hogy a közigazgatási jogszabályok gyakran meghatározzák a hatósági mérlegelés feltételeit, tehát azokat a körülményeket, amelyeket a hatóságnak kötelezően vizsgálnia kell mielőtt mérlegelési jogkörét gyakorolná. Ezeket a feltételeket a jogszabályok általában objektív körülményeként határozzák meg, s ha a hatóság fennállásukat nem állapítja meg, úgy a tényleges mérlegelésre sem kerülhet sor. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a mérlegelési feltétel vizsgálata, az ahhoz kapcsolódó értékelési tevékenység nem azonos magával a mérlegelési jogkörrel, a kettő nem keverhető össze. Abban az esetben, ha a hatóság a mérlegelési feltétel vizsgálatát elmulasztja, akkor a mérlegeléshez szükséges jogszabályi feltétel is hiányzik és a határozat jogszabálysértőnek minősül. Ez azt is jelenti, hogy a jogszabályban írt mérlegelési feltételek, tehát azok a körülmények, amelyek vizsgálatát követően a hatóság tényleges mérlegelési tevékenységet végezhet, a törvényes mérlegelés alapfeltételének minősülnek. E körben a vizsgálatok hiánya nem csupán a mérlegelést, de tágabb értelemben a határozat megalapozatlanságát vonja maga után.

[17] Az elsőfokú bíróság az alperes által az illetményalap 50%-ban megállapított megbízási díj tekintetében helytállóan mutatott rá, hogy az alperes mindössze egyetlen szempontot mérlegelt, és határozatában mindössze arra hivatkozott, hogy a felperes beosztásához nem tartozó feladatokat lefedő beosztás a körzeti megbízotti beosztáshoz képest alacsonyabb besorolású volt. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az idézett felhatalmazó normákból következően okszerűen vont értékelési körébe további szempontokat is, amit részletesen kifejtett. Rámutatott, hogy a felperes a perbeli időszakban jelentős mennyiségű szolgáltatást látott el és az összes szolgálathoz képest a járőrszolgálat is jelentős mennyiséget tett ki, a felperes továbbá a kimutatásban nem szereplő más, a körzeti megbízotti feladatkörhöz nem tartozó további feladatokat is ellátott, mint például átkísérések, kísézői beosztás feladatai, rendezvénybiztosítás, valamint csapatszolgálati feladatok, melyek ugyancsak szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak minősülnek, ráadásul alperes nem mentesítette felperest a beosztásába tartozó feladatellátás alól, melyre értelemszerűen felperesnek kevesebb ideje jutott.

[18] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét megfelelő szempontok mentén alakította ki és határozta meg a rendvédelmi illetményalap 75%-ában. Ennek során a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján figyelembe vette, hogy a rendszeresen végzett járőrszolgálati tevékenysége miatt felperes körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak, azokat a többletfeladatai mellett kellett ellátnia, továbbá beosztásába nem tartozó több különböző típusú feladatot látott el, figyelembe vette e többletmunkának az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított mennyiségét, rendszerességét, valamennyi szempontot összességében mérlegelt és a felperes által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján döntött arról, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Önmagában az a körülmény, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok

mértéke hónaponként, esetenként eltérő mértékű volt, az elsőfokú bíróság mérlegelését a megbízási díj teljes összegének a meghatározása tekintetében nem teszi jogszabálysértővé és megalapozatlanná. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kellően részletező, a bizonyítás adataiból okszerűen következő, érdemi mérlegelésében elfogadható indokokat adta annak, hogy miért határozta meg a megbízási díj havi összegét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában. A felperes a csatolt kimutatással hitelt érdemlően igazolta a rendszeres és beosztásán túlnyúló feladatellátást, ezért a kereseti kérelemnek megfelelő összegű marasztalás az alkalmazott jogszabályoknak – a Hszt. 71. § (5) bekezdésének, valamint a BMr. 35. § (6) bekezdésének – és a bizonyított peradatoknak is megfelelt.

[19] Mivel az alperes a fellebbezésében a Kúria joggyakorlatától való eltérésre is hivatkozott, a Fővárosi Ítéltábla először vizsgálta az ügyazonosság kérdését, amihez a Kúria – többek között – a Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatában fektette le az ügyazonosság megállapításának kritériumait. Eszerint az ügyazonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom) és a jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség (kérelmek keretei közötti eljárás) és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit. Nincs ügyazonosság: eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá: azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén.” {Jpe.I.60.002/2021/7. [20]-[21]} A Kúria gyakorlata az ügyazonosság vizsgálata során azt is megkívánja, hogy az erre hivatkozó fél állítson fel párhuzamot a jogkérdés szempontjából releváns tények, alkalmazandó jogszabályok, az eljárás kereteit meghatározó kérelmi elemek hasonlóságára utalva, továbbá mutassa be, hogy a közzétett döntésekben milyen elvi megállapítás került rögzítésre, ugyanezen jogkérdésben milyen álláspontot fogadott el az ítélkező tanács és indokolja meg, miben látja a közzétett és támadott kúriai döntés közötti eltérést. Nem megfelelő az érvelés, ha az nem a közzétett kúriai döntésre, hanem annak kezdeményezői értelmezésére koncentrál, és ezzel elszakad a kúriai döntés elvi magjától. Az ügyazonosság lényeges elemeinek vagy az ezzel kapcsolatos jogi érvelés hiánya esetén sikerrel nem állíthatja a kezdeményező, hogy az ítélkező tanács jogegységet sértő módon járt el {Jpe.I.60.002/2021/7. [25]}. A Fővárosi Ítéltábla erre figyelemmel megvizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet és az alperes által felhívott kúria határozatok között fennáll-e az ügyazonosság. A Kúria Kf.VII.45.084/2021/3. számú, Kf.VII.40.550/2021/4. számú és a Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletei esetében azt állapította meg, hogy az alperes egyik ügyben sem találta alaposnak a felperesi igényeket, egyik ügyben sem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felpereseknek, ezért mindegyik esetben az eljáró bíróság azt mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A megbízási díj mértékének megállapításakor azonban a bíróság mindegyik ügyben kötve volt a kereseti kérelemhez, vagyis a felperesek keresetében megjelölt mértéken nem terjeszkedhetett túl. Ennek megfelelően az első esetben az illetményalap 100%-ában, a második és a harmadik esetben az illetményalap 75%-ában határozta meg a megbízási díj mértékét, ugyanakkor az elvégzett többletmunka arányának százalékos meghatározására vonatkozó adatot csak a harmadik kúriai határozat rögzített. Mindezek figyelembevételével az ügyazonosság egyik esetben sem volt megállapítható.

[20] Az alperesnek a különleges jogrendi időszakot érintő plusz szabadnapokra, az évi teljesítményjuttatásra és a hathavi fegyverpénzre való hivatkozása irreleváns, mivel a Hszt. 71. § (5) bekezdése kógens jelleggel az elismert többletszolgálat ellentételezéseként a

rendvédelmi illetményalap 50-200%-ig terjedő mértékű díjazást állapít meg. A többletjuttatások alapján az alperes nem mentesülhet a megbízási díj kötelezettsége alól, a nyújtott juttatások nem teremtenek egyenlő kiindulási pontot a megbízási díj rendszerében, az ahhoz kapcsolódó mérlegelési jogkör szempontjából.

[21] Az elsőfokú bíróság a felperes által érvényesített összegben marasztalta az alperest, figyelembe vette a pertárgyértéket és azt, hogy felperes képviselője két írásbeli beadványt szerkesztett, a bírósági tárgyaláson megjelent, így az általa érvényesített munkadíjat nem tekintette eltúlzottnak, még annak figyelembevételével sem, hogy az országban számos helyen indított hasonló tárgyú perben járt el képviselőként. A felperes keresetében az IMr. 3. § (6) bekezdését, valamint a 4. § (1) bekezdés a) és b) pontját jelölte meg és mérlegeléssel kérte figyelembe venni a keresetindítást megelőző szolgálati panasz eljárásban kifejtett tevékenységét, melynek eredménye a felperesi igény részbeni elismerése és az alperes részbeni teljesítése.

[22] Az IMr. 2. § alapján a perköltség fizetése a fél és a jogi képviselő között létrejött megbízási szerződésben kikötött munkadíjon alapul, míg a 3. § alapján a munkadíj összege a pertárgyértékhez igazodik. Az elsőfokú bíróság a perköltség összege megállapítása során – indoklása szerint – a pertárgyértékből indult ki, és annak jogszabályban meghatározott mértékét a mérlegelése alapján magasabb összegben találta megállapíthatónak. Az IMr. 3.§ (6) bekezdése lehetőséget ad a bíróság számára arra, hogy a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapítsa, azzal a feltétellel, hogy a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles. E kötelezettségnek a törvényszék eleget tett A Fővárosi Ítéltábla az alperes hivatkozását, miszerint a felperesi igénynek való részbeni helyt adása okán a felperesi képviselőnek már nem kellett olyan mértékű tevékenységet kifejtenie, nem találta megalapozottnak. A ténylegesen elvégzett felperesi képviselői tevékenység többrétű, mindvégig az ellenérdekű fél nyilatkozatait követő volt; írásbeli beadványok előterjesztését és tárgyaláson részvételt jelentett, melyek szakmailag indokoltak és kellő terjedelműek voltak. A Fővárosi Ítéltábla a teljes – közigazgatási jogvitát megindító szolgálati panasz eljárásban (mint jogorvoslásra, per megelőzésére szolgáló eljárás) pert megelőzően is ellátott – (per)képviselet és a kifejtett munka okán az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított, indokolással alátámasztott perköltség összegének felülmérlegelésére és megváltoztatására nem látott lehetőséget, e körben az alperes eljárási jogszabálysértést nem is jelölt meg.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint IMr. 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, a pertárgyérték 2,5 %-hoz közelítő összegben.

[25] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított 51.019 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[26] Az alperes névváltozása az Alaptörvény 2023. január 1. napjával hatályba lépett tizenegyedik módosítás F) cikk (2) bekezdésén és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. május 17.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró